

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง “การเปิดรับสื่อโทรทัศน์กับวัฒนธรรมการแต่งกายของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” ผู้ศึกษาได้ทำการแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน คือ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยทั้งเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยในส่วนแรกเป็นการศึกษาแนวคิด นโยบายในการจัดทำรายการของผู้ผลิตรายการทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3, 5, 7, 9 และ ITV ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview)

สำหรับการศึกษาการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ทศนคติ และพฤติกรรมของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการแต่งกายนั้น ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีเครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถามที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามกรอกคำตอบด้วยตนเอง (Self-Administered Questionnaire) โดยมีรายละเอียดของการวิจัยทั้งสองส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การวิจัยเชิงคุณภาพ

วิธีการวิจัย

ใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นในเรื่องวัฒนธรรมการแต่งกายของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

ประชากร ได้แก่ กลุ่มผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ฟรีทีวี ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ช่อง 3, ช่อง 5, ช่อง 7, ช่อง 9 และช่อง ITV

พิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ผลิตรายการโดยมีเกณฑ์ ดังนี้

1. เป็นรายการบันเทิงหรือรายการวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นทางโทรทัศน์ อาทิเช่น ละคร ภาพยนตร์ ดนตรี แฟชั่น เกมโชว์ รายการ Magazine Program และรายการป๊อปปูล่า ซึ่งผลิตขึ้นเองในประเทศและออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ประเภทฟรีทีวี ได้แก่ ช่อง 3, ช่อง 5, ช่อง 7, ช่อง 9 และช่อง ITV ซึ่งช่วงเวลาแพร่ภาพของรายการโทรทัศน์สำหรับวัยรุ่นส่วนใหญ่และในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่กลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นมีโอกาสเปิดรับชมสูง โดยทำการเลือกรายการมาจาก 1 รายการจากแต่ละสถานี รวมรายการที่จะศึกษาได้ทั้งหมด 5 รายการ ได้ชื่อผู้ผลิตรายการแต่ละสถานีที่จะทำการสัมภาษณ์ ดังนี้

สถานีโทรทัศน์	รายการ	ชื่อผู้ผลิตรายการ
ช่อง 3	ผู้ชายไบมิดโคโน	ภัทรพล ศิลปาจารย์
ช่อง 5	เวคคลับ	กฤษฎี ปรีเลิศ
ช่อง 7	ละครกลิ้งไว้ก่อนพ่อสอนไว้	บุญญาพร เหมธานินทร์
ช่อง 9	ดีไซน์	มณฑิรา ณ สงขลา
ช่อง ITV	เอเชียนซีรีส์	เอกสิทธิ์ รัชตะกิตติสุนทร

จากรายการที่ได้ข้างต้นทั้งหมด 5 รายการ จะทำการสัมภาษณ์ผู้ผลิตรายการ หรือผู้ซึ่งสามารถเป็นตัวแทนทีมงานผู้ผลิตรายการได้ จำนวนรวม 5 ท่าน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบช่วยสัมภาษณ์ (Interview Guide) ผู้ศึกษาได้ออกแบบประเด็นในการสัมภาษณ์ พร้อมทั้งนำไปเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาได้พิจารณา ซึ่งปรากฏแบบช่วยสัมภาษณ์ ซึ่งประกอบด้วย ประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ชื่อ-นามสกุล ตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงานด้านโทรทัศน์
2. ภาพรวมของหลักและวัตถุประสงค์ในการผลิตรายการของท่าน อธิบายพอสังเขป
3. ลักษณะของรายการที่ท่านการผลิตหรือเกี่ยวข้องของท่าน อธิบายพอสังเขป
4. ในการทำรายการโทรทัศน์ท่านคิดว่าอะไรเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการทำงาน
5. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับวัฒนธรรมการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน
6. ท่านคิดว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มผู้ชมวัยรุ่นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และในเรื่องใดมากที่สุด
7. ท่านคิดว่ารายการโทรทัศน์ประเภทใด ที่มีผลต่อกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นมากที่สุด เพราะเหตุใด
8. ถ้าท่านต้องจัดรายการทางโทรทัศน์ที่ส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย โดยมีกลุ่มเป้าหมาย คือ วัยรุ่น ท่านคิดว่ารายการโทรทัศน์ลักษณะใดที่จะเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวได้มากที่สุด เพราะเหตุใด
9. ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ผลิตรายการ ท่านคิดว่าท่านจะมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกายของวัยรุ่น

ผู้ศึกษาได้ทดสอบความเที่ยงตรงของข้อมูล ด้วยการนำแบบช่วยสัมภาษณ์ (Interview Guide) ไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ช่วยพิจารณาตรวจสอบแบบช่วยสัมภาษณ์ดังกล่าวก่อนเก็บข้อมูลจริง

การดำเนินการสัมภาษณ์

1. วิจัยติดต่อขอสัมภาษณ์ผู้ผลิตรายการทั้ง 5 ท่าน และนัดหมายวันเวลาสัมภาษณ์
2. ในวันสัมภาษณ์ (ผู้วิจัยแนะนำตัว อธิบายสิ่งที่ต้องการศึกษาและวัตถุประสงค์การสัมภาษณ์ รวมทั้งขออนุญาตให้เทปบันทึกเสียง จากนั้นทำการสัมภาษณ์ตามแนวทางที่ได้กำหนดไว้
3. นำข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์มาถอดเทปบันทึกข้อความ เก็บรวบรวมข้อมูล และทำการวิเคราะห์ ตลอดจนสรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยแบ่งเป็นส่วนข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบและเนื้อหา รายการกับส่วนความคิดเห็นที่มีต่อการเปิดรับสื่อโทรทัศน์กับวัฒนธรรมการแต่งกายของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

การนำเสนอข้อมูล

นำเสนอในรูปแบบของการพรรณนา (Descriptive)

ส่วนที่ 2 การวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษาใช้วิธีการศึกษาการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสอบถามเพื่อศึกษาการเปิดรับสื่อโทรทัศน์กับวัฒนธรรมการแต่งกายของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร มีรูปแบบการวิจัย ดังนี้

วิธีการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ใช้รูปแบบการศึกษาด้วยวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งในการรวบรวมข้อมูลผู้ศึกษาใช้วิธีการเก็บข้อมูลเพียงครั้งเดียว (One-shot Descriptive Study) จากการสุ่มตัวอย่างจากประชาชนชาวไทยที่มีภูมิลำเนาและอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร และมีอายุระหว่าง 13-21 ปี เพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นจะนำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทำการวิเคราะห์และอภิปรายผลต่อไป

ประชากร (Population) และกลุ่มตัวอย่าง (Sampling)

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ วัยรุ่นที่มีภูมิลำเนาและอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 13-21 ปี ซึ่งจากรายงานทางสถิติของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้รายงานผลการสำรวจสำมะโนประชากรและการเคหะในปี พ.ศ. 2547 สรุปว่า จำนวนประชากรในกรุงเทพมหานคร ทั้งเพศชายและเพศหญิงในปี 2547 ที่มีอายุระหว่าง 13-21 ปี มีจำนวนทั้งสิ้น 709,154 คน¹ ดังนั้น จากผลการสำรวจเบื้องต้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้แบ่งกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane² ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดยที่ n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

¹ สำนักงานสถิติแห่งชาติ, “รายงานเบื้องต้นการสำรวจเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2547.”

² Taro Yamane, อ้างถึงใน วิเชียร เกตุสิงห์, การวิจัยเชิงปฏิบัติ (กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2534), น. 256.

ซึ่งสามารถแทนค่าในสูตรได้ดังนี้

$$n = \frac{1 + (709,154) (0.06)^2}{709,154}$$

$$\begin{aligned} n &= 277.669 \\ &= 280 \end{aligned}$$

จากจำนวนตัวอย่างที่คำนวณได้จากสูตรนั้น พบว่ามีค่าใกล้เคียงกับจำนวนตัวอย่างที่เปิดจากตารางสำเร็จที่ใช้สูตรของ Taro Yamane (1970) โดยเลือกใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% และคิดขนาดของความคลาดเคลื่อนเป็น $\pm 6\%$ พบว่า จำนวนประชากรตั้งแต่ 100,000 คนขึ้นไป จะต้องใช้ขนาดตัวอย่าง 280 ตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการศึกษาครั้งนี้ คือ ประชากรชาวไทยที่มีอายุระหว่าง 13-21 ปี ที่มีภูมิลำเนาและอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 280 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม แบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Cluster Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างและข้อมูลที่มีคุณสมบัติตรงตามที่ต้องการ โดยมีการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สุ่มตัวอย่างโดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ด้วยการสุ่มแบบแบ่งเขตการปกครองทั้งหมด (Stratified Sampling) เพื่อแบ่งเขตการปกครองของกรุงเทพมหานครออกเป็น 3 กลุ่มเขต ตามที่ตั้งของพื้นที่ ได้แก่

จากสำมะโนประชากรและการเคหะ ปี 2547 ที่ระบุว่ากรุงเทพมหานคร ได้มีการแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 50 เขต³ โดยในปี พ.ศ. 2544 กองควบคุมและจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ได้จัดแบ่งเขตทั้ง 50 สำนักงานเขตออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แบ่งเขตทั้ง 50 สำนักงานเขตออกเป็น 3 ระดับชั้น ได้แก่

³สำนักงานสถิติแห่งชาติ, “รายงานผลเบื้องต้น สำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ.

1. เขตชั้นใน ประกอบด้วย 21 เขตปกครอง คือ พระนคร ป้อมปราบศัตรูพ่าย สัมพันธวงศ์ ปทุมวัน บางรัก ยานนาวา สาทร บางคอแหลม ดุสิต บางซื่อ พญาไท ราชเทวี ห้วยขวาง คลองเตย จตุจักร ธนบุรี คลองสาน บางกอกน้อย บางกอกใหญ่ ดินแดง วัฒนา

2. เขตชั้นกลาง ประกอบด้วย 18 เขตปกครอง คือ พระโขนง ประเวศ บางเขน บางกะปิ ลาดพร้าว บึงกุ่ม บางพลัด ภาษีเจริญ จอมทอง ราษฎร์บูรณะ สวนหลวง บางนา ทุ่งครุ บางแค วังทองหลาง คันนายาว สะพานสูง สายไหม

3. เขตชั้นนอก ประกอบด้วย 11 เขตปกครอง คือ มีนบุรี ดอนเมือง หนองจอก ลาดกระบัง ตลิ่งชัน หนองแขม บางขุนเทียน หลักสี่ คลองสามวา บางบอน ทวีวัฒนา

ขั้นตอนที่ 2 ผู้ศึกษาได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อจะได้กลุ่มตัวอย่างที่ดี จะเลือกเขตการปกครองมา 20% จากเขตการปกครองทั้งหมดที่มี 50 เขต คือ 10 กลุ่มเขต เพราะฉะนั้นจะได้เขตการปกครองตัวอย่างจากแต่ละกลุ่มเขตดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1

แสดงจำนวนเขตที่ถูกเลือกเป็นตัวอย่าง

ลำดับ	เขต	จำนวนเขตทั้งหมด	จำนวนเขตตัวอย่าง
1	เขตชั้นใน	21	4
2	เขตชั้นกลาง	18	4
3	เขตชั้นนอก	11	2
	รวม	50	10

ขั้นตอนที่ 3 สุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากเพื่อเลือกเขตที่จะทำการสุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม ซึ่งผลการจับสลากได้เขตที่จะทำการเก็บข้อมูลดังนี้

1. เขตชั้นใน ได้แก่ เขตพระนคร เขตคลองเตย เขตพญาไท เขตห้วยขวาง
2. เขตชั้นกลาง ได้แก่ เขตลาดพร้าว เขตบางแค เขตภาษีเจริญ เขตบางนา
3. เขตชั้นนอก ได้แก่ ดอนเมือง และลาดกระบัง

โดยสุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 10 เขต สำหรับวิธีการให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวจากประชากรในแต่ละเขตที่ต้องการ ใช้วิธีเก็บข้อมูลแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ตามสถานที่ราชการ แหล่งชุมชน ห้างสรรพสินค้า ให้ได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 280 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน คือ

โครงสร้างของแบบสอบถามประกอบด้วยคำถามซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ ซึ่งเป็นลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรม的开รับสื่อโทรทัศน์เกี่ยวกับการแต่งกาย

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติหลังจากการเปิดรับข้อมูลการแต่งกายจากโทรทัศน์

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของการแต่งกายของวัยรุ่น

สมมติฐานและตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จำแนกตัวแปรตามสมมติฐาน โดยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ประเภท คือ ตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 วัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายแตกต่างกัน มี 8 สมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.1 วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายแตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกาย

H_0 : วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.2 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายแตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ อายุ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกาย

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.6 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ อายุ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์

H_0 : วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.7 วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระดับการศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์

H_0 : วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.8 วัยรุ่นรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน จะมี ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รายได้ต่อเดือน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์

H_0 : วัยรุ่นที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมี ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมี ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2 วัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน มี 4 สมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1 วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกันจะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์

H_0 : วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกันจะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกันจะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2 วัยรุ่นที่มีอายุต่างกันจะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ อายุ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคณิตหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์

H₀ : วัยรุ่นที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกาย

จากโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3 วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระดับการศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคณิตหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์

H_0 : วิทยาลัยที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับ จะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับ จะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.4 วัยรุ่นที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันจะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รายได้ต่อเดือน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคณิตหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์

H_0 : วิทยุรุ่นที่มีราคาได้ต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วิทยุรุ่นที่มีรายได้ต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3 วัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีพฤติกรรม
การแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์แตกต่างกัน มี 4 สมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.1 วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการแต่งกายหลัง
การเปิดรับโทรทัศน์แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_0 : วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์
ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์
แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.2 วัยรุ่นที่มีอายุต่างกันจะมีพฤติกรรมการแต่งกายหลังการ
เปิดรับโทรทัศน์แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ อายุ

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_0 : วัยรุ่นที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิด
รับโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิด
รับโทรทัศน์แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.3 วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมการแต่งกาย
หลังการเปิดรับโทรทัศน์แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระดับการศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_0 : วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีพฤติกรรมการแต่งกาย
หลังการเปิดรับโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม จะมีพฤติกรรมการแต่งกาย
หลังการเปิดรับโทรทัศน์แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.4 วัยรุ่นที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการ
แต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์แตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รายได้ต่อเดือน

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_0 : ความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_1 : ความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

สมมติฐานการวิจัยที่ 5.2 ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกาย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

สมมติฐานการวิจัยที่ 6 ทศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ทศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_0 : ทศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

H_1 : ทศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์

ดังนั้นผู้วิจัยสามารถสรุปตารางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 3.2
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้
<u>สมมติฐานการวิจัยที่ 1</u> วัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการแต่งกายแตกต่างกัน	Pearson's Chi-Square: χ^2
<u>สมมติฐานการวิจัยที่ 2</u> วัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ แตกต่างกัน	Independence t-test และ One-way ANOVA
<u>สมมติฐานการวิจัยที่ 3</u> วัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์ แตกต่างกัน	Independence t-test และ One-way ANOVA
<u>สมมติฐานการวิจัยที่ 4</u> การเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร	One-way ANOVA
<u>สมมติฐานการวิจัยที่ 5</u> การเปิดรับข่าวสารการแต่งกายจากโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายหลังการเปิดรับโทรทัศน์ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร	One-way ANOVA
<u>สมมติฐานการวิจัยที่ 6</u> ทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจากโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร	Pearson Correlation

การวัดค่าตัวแปรและเกณฑ์ในการให้คะแนนคำตอบ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการวัดออกเป็น 5 ส่วน ได้แก่ คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ พฤติกรรมการเปิดรับสื่อโทรทัศน์เกี่ยวกับการแต่งกาย ทักษะคิดหลังจากการเปิดรับข้อมูลการแต่งกายจากโทรทัศน์ และพฤติกรรมการแต่งกายของวัยรุ่น ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อความที่ใช้วัดตัวแปรลักษณะทางประชากร ได้แก่

1.1 เพศ แบ่งออกเป็น

- เพศชาย
- เพศหญิง

1.2 อายุ แบ่งออกเป็น

- 13-15 ปี
- 16-18 ปี
- 19-21 ปี

1.3 ระดับการศึกษา แบ่งออกเป็น

- ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น
- มัธยมศึกษาตอนต้น
- มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า/ปวช.
- อนุปริญญา/เทียบเท่า/ปวส.
- ปริญญาตรี
- ปริญญาโท

1.4 รายได้ต่อเดือน แบ่งออกเป็น

- ไม่เกิน 2,000 บาท
- 2,001-4,000 บาท
- 4,001-6,000 บาท
- 6,001 บาทขึ้นไป

1.5 รายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวของคุณ

- ไม่เกิน 10,000 บาท
- 10,001-20,000 บาท
- 20,001-30,000 บาท
- 30,001-40,000 บาท
- 40,001 บาทขึ้นไป

2. เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรม的开รับสื่อโทรทัศน์เกี่ยวกับการแต่งกาย แบ่งเป็น

2.1 ช่องรายการโทรทัศน์ได้แก่

- ช่อง 3
- ช่อง 5
- ช่อง 7
- ช่อง 9
- ช่อง 11
- ช่อง ITV

2.2 ช่วงเวลาในการรับชมรายการโทรทัศน์

- 05.30-09.00 น.
- 09.01-12.00 น.
- 12.01-15.00 น.
- 15.01-18.00 น.
- 18.01-21.00 น.
- 21.01-24.00 น.
- หลังเวลา 24.00 น.

2.3 ช่วงเวลาในการรับชมรายการโทรทัศน์ในวันเสาร์-อาทิตย์

- 05.30-09.00 น.
- 09.01-12.00 น.
- 12.01-15.00 น.
- 15.01-18.00 น.
- 18.01-21.00 น.
- 21.01-24.00 น.
- หลังเวลา 24.00 น.

2.4 ความถี่ในการเปิดรับข่าวสารการแต่งกาย (Style and Presentation)

- ทุกวัน
- สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง
- สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง
- สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง

2.5 ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแฟชันการแต่งกายจากโทรทัศน์

- มากกว่า 1 ชม.
- 45 นาที-1 ชม.
- 31-44 นาที
- 15-30 นาที
- น้อยกว่า 15 นาที

3. เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายจำนวน 13 ข้อ โดยแบ่งการให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ในข้อความด้านบวก	ให้ 5 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 1 คะแนน
เห็นด้วย	ในข้อความด้านบวก	ให้ 4 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 2 คะแนน
ปานกลาง	ในข้อความด้านบวก	ให้ 3 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ในข้อความด้านบวก	ให้ 2 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ในข้อความด้านบวก	ให้ 1 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 5 คะแนน

จากนั้นใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการวัดระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00	มีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายเห็นด้วยอย่างยิ่ง
ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	มีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายเห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	มีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	มีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายไม่เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	มีทัศนคติหลังจากเปิดรับข้อมูลด้านการแต่งกายไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4. เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายของวัยรุ่นจำนวน 12 ข้อ โดยแบ่งการให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เป็นประจำ	ในข้อความด้านบวก	ให้ 5 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 1 คะแนน
บ่อยครั้ง	ในข้อความด้านบวก	ให้ 4 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 2 คะแนน
ปานกลาง	ในข้อความด้านบวก	ให้ 3 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 3 คะแนน
นาน ๆ ครั้ง	ในข้อความด้านบวก	ให้ 2 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 4 คะแนน
ไม่เคยเลย	ในข้อความด้านบวก	ให้ 1 คะแนน
	ในข้อความด้านลบ	ให้ 5 คะแนน

จากนั้นใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการวัดระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.21-5.00	มีพฤติกรรมการแต่งกายเป็นประจำ
ค่าเฉลี่ย	3.41-4.20	มีพฤติกรรมการแต่งกายบ่อยครั้ง
ค่าเฉลี่ย	2.61-3.40	มีพฤติกรรมการแต่งกายปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.81-2.60	มีพฤติกรรมการแต่งกายนาน ๆ ครั้ง
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.80	มีพฤติกรรมการแต่งกายไม่เคยเลย

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้กลุ่มตัวอย่างตอบนั้น ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ก่อนนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริง ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

1. การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเสนอให้รองศาสตราจารย์ดร.สุรัตน์ เมธิกุล ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบโครงสร้าง ลักษณะทางภาษา และความครบถ้วนของประเด็นคำถาม เพื่อขอคำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์

2. การทดสอบความเชื่อถือได้ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 30 ชุด ไปทำการทดสอบก่อน (Pretest) กับประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตป้อมปราบ ที่ไม่ได้ถูกเลือกเป็นกลุ่มพื้นที่ตัวอย่าง แต่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แบบอัลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$\alpha = 1 - \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right)$$

เมื่อ α = ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นได้ของแบบสอบถาม

k = จำนวนข้อคำถาม

S_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด หรือกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ผลจากการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ในส่วนของทัศนคติต่อการเล่นหอย ได้ค่าความเชื่อมั่นได้ค่าความน่าเชื่อถือ เท่ากับ 0.898

หลังจากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อคำถามเป็นรายข้อ (Item Analysis) ของแบบสอบถาม เมื่อตรวจและปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป จำนวน 280 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ประเภท คือ

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยที่ผู้เก็บข้อมูลจะเป็นผู้สัมภาษณ์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแบบตัวต่อตัว ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการตอบแบบสอบถาม

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยการ เก็บรวบรวมจากหนังสือ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นกรอบความคิดของการวิจัยและการวิเคราะห์สรุปผลการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากทำการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนำมาทำการประมวลผลโดยโปรแกรม SPSS for Windows โดยใช้สถิติดังนี้ คือ

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นการแสดงค่าข้อมูลเป็นจำนวนร้อยละ (Percentage), ค่าความถี่ (Frequency) และค่าเฉลี่ย (Mean) โดยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการแปลความเชิงบรรยายเพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของข้อมูลที่ได้รวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา ดังนี้

- ลักษณะทางประชากรศาสตร์
- พฤติกรรมการเปิดรับสื่อโทรทัศน์เกี่ยวกับการแต่งกาย
- ทศนคติหลังจากการเปิดรับข้อมูลการแต่งกายจากโทรทัศน์
- พฤติกรรมการแต่งกายของวัยรุ่น

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) เป็นสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis Testing Statistics) ได้แก่ การทดสอบค่าเฉลี่ยสำหรับประชากร 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน (Independence t-test Groups) การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient), การทดสอบความเป็นอิสระแบบไคสแควร์ (Pearson's Chi-Square)